

Nr 26.

Af herrar **Carlson** i Herrljunga och **Leander**, om ändringar i förordningen angående en postsparbank för riket.

Enligt styrelsens för postsparbanken avgivna berättelse för år 1911 utgjorde insättningarna i banken under nämnda år kronor 13,275,700 samt uttagningarna kronor 13,926,760. Skillnaden mellan de förra och de senare uppgick sålunda till kronor 651,060.

Dessa siffror visa oförtydligt, att allmänhetens intresse för postsparbanken icke är så stort som man kunnat önska, och man frågar sig, vari orsaken till detta förhållande är att söka. Oss synes, som om bestämmelsen i § 7 mom. 1 av kungl. förordningen angående postsparbank för riket, är starkt medverkande härtill. I nämnda mom. stadgas nämligen, att »ränta å insatta medel gottgöres endast för hel månad och beräknas från och med månaden näst efter den, då insättningen ägt rum, till den månad, då medlen få lyftas.»

Då alla andra banker, som bekant, numera gottgöra ränta å insatta medel från insättningsdagen till och med dagen före uttagningen, bör det för var och en vara tydligt, att ifrågavarande bestämmelse rörande postsparbanken är föråldrad och ingalunda lämplig för vår tids moderna bankrörelse.

Om postsparbanken skall kunna påräkna någon omfattande penninginsättning från allmänhetens sida, bör den lämna insättningarna åtminstone i någon mån lika stora förmåner, som vad övriga banker göra.

Att styrelsen för postsparbanken själv är medveten om, att allmänhetens intresse för banken är i sjunkande, framgår av styrelsens inbjudan förlidet år till en tävlingsskrift i fråga om åtgärders vidtagande för bankens popularisering.

Bestämmelsen i samma §:s 3 mom., att »ränta på en och samma motbok icke gottgöres för högre belopp än 1,000 kronor» torde också i

sin mån bidraga till, att allmänheten icke anlitar banken i önskvärd utsträckning. Sparbankerna, med vilka postsparbanken ju i främsta rummet är jämförlig, torde numera ha i allmänhet bestämt det maximum, varför ränta å en och samma motbok gottgöres, till 2,000 och 3,000 kronor.

På grund av det här anförda få vi vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville för sin del besluta, att § 7 mom. 1 av Kungl. Maj:ts nådiga förordning angående en postsparbank för riket av den 22 juni 1883 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Ränta å insatta medel godtgöres från och med dagen näst efter den, då insättningen ägt rum, till och med dagen närmast före den, då medlen lyftas,

samt att mom. 3 av samma § måtte erhålla följande lydelse:

På en och samma motbok godtgöres icke ränta för högre belopp än 2,000 kronor.

Stockholm den 18 januari 1913.

Herm. Carlson.

Ulrik Leander.
